

John
STEINBECK



Poneiul roșu

Traducere din limba engleză
de Dana Crăciun

POLIROM
2016

Cuprins

1. Darul	5
2. Munții cei mari	59
3. Promisiunea	85
4. Călăuza	119

— O să stau cu el în noaptea asta, propuse Jody.

— Nu. Să nu faci asta. O să-mi aduc eu așternutul aici și o să mă culc în fin. Tu poți să stai mâine și să-i faci inhalația dacă o mai avea nevoie.

Cînd s-au dus în casă la cină, deja se lăsa înserarea. Jody nici măcar nu-și dădu seama că altcineva hrănise găinile și umpluse lada de lemne. Merse pe lîngă casă pînă la marginea întunecată a desișului și bău o înghițitură de apă din albie. Apa de izvor era așa de rece, că îl înțepă în gură și îi înfioră tot trupul. Cerul de deasupra dealurilor încă mai era luminos. Văzu un șoim zburînd atît de sus, încît soarele i se reflecta pe piept, făcîndu-l să strălucească asemeni unei scînteii. Două mierle îl siliră să coboare, lucind și ele în timp ce-și atacau dușmanul. Dinspre vest se apropiau iar nori de ploaie.

Tatăl lui Jody nu scoase nici un cuvînt cît familia luă cina, dar după ce Billy Buck își luă păturile și se duse să se culce în grajd, Carl Tiflin făcu un foc mare în șemineu și începu să spună povești. Povești despre omul sălbatic, care alerga despuiat prin ținut și avea coadă și urechi de cal, și mai povești și despre pisicile-iepuri din Moro Cojo, care

săreau în copaci după păsări. Îi readuse la viață pe faimoșii frați Maxwell, care descoperiseră un filon de aur și îi ascunseseră așa de bine urma, că nu-l mai găsiseră niciodată.

Jody stătea cu bărbia în palme. Gura i se frământa nervos și tatăl său își dădu treptat seama că băiatul nu-l ascultă cu atenție.

— Nu-i așa că-i amuzant? întrebă el.

Jody rîse politicoș și spuse:

— Da, domnule.

Tatăl său se simți furios și apoi jignit. Se opri din povestit. După o vreme Jody luă un felinar și se duse în grajd. Billy Buck dormea în fin și, lăsînd la o parte respirația, care îi hîrîia puțin în plămîni, poneiul părea să se simtă mult mai bine. Jody stătu acolo o vreme, trecîndu-și degetele peste părul lui roșu și aspru, apoi luă felinarul și se întoarse în casă. După ce se vîrî în pat, mama lui intră în cameră.

— Ești bine învelit? Vine iarna.

— Da, doamnă.

— Bine. Să te odihnești în noaptea asta.

Dădu să plece, șovăi și rămase pe loc, nehotărîtă.

— Poneiul va fi bine, spuse ea.

Jody era obosit. Adormi repede și nu se trezi pînă în zori. Trianglul sună și Billy Buck

veni din grajd înainte ca Jody să apuce să iasă din casă.

— Cum se simte? vru să știe Jody.

Billy își hăpăia întotdeauna micul dejun.

— Destul de bine. O să deschid umflătura aia acuma, dimineața. Dup-aia poate c-o să se simtă mai bine.

După micul dejun Billy își scoase cel mai bun cuțit, unul cu vârful ascuțit. Îi ascuți îndelung lama lucioasă pe o piatră mică de corindon. Încercă în mod repetat vârful și lama pe buricul bătătorit al degetului mare și în cele din urmă le încercă și pe buza lui de sus.

În drum spre grajd, Jody observă că iarba nouă creștea și miriștea se contopea pe zi ce trecea cu noua recoltă verde de plante spontane. Era o dimineață senină și rece.

De îndată ce văzu poneiul, Jody își dădu seama că starea i se înrăutățise. Ochii îi erau închiși și pecetluiți cu urdori. Capul îi era așa de aplecat, că aproape atingea paiele din așternut. Fiecare răsufare îi era însoțită de un geamăt, un geamăt adânc, răbdător.

Billy înălță capul slăbit al poneiului și făcu o incizie rapidă cu cuțitul. Jody văzu cum țîșnește puroiul galben. Îi ținu capul ridicat

în timp ce Billy tampona rana cu o alifie cu fenol.

— Acum o să se simtă mai bine, îl asigură el. Otrava aia galbenă l-a îmbolnăvit.

Jody se uită neîncrezător la Billy Buck.

— E groaznic de bolnav.

Billy se gîndi mult ce să zică. Era gata-gata să facă o promisiune ieftină, dar se abținu la timp.

— Da, e cam bolnav, spuse în cele din urmă. Am văzut eu unii mai bolnavi ca el revenindu-și. Dacă nu dă în pneumonie, o să-l însănătoșim. Rămîi tu cu el. În caz că starea i se înrăutățește, vii și mă chemi.

Mult timp după plecarea lui Billy, Jody rămase lîngă ponei, mîngîindu-l pe după urechi. Poneiul nu mai dădea din cap, cum făcea cînd era în puteri. Geamătul care-i însoțea respirația devenea tot mai cavernos.

Doubletree Mutt se uită în grajd, dînd provocator din coada lui mare, iar Jody se simți atît de înfuriat de sănătatea lui, încît găsi pe jos un bulgăre negru și întărit de pămînt, pe care îl aruncă drept în cîine. Doubletree Mutt se îndepărtă schelălăind ca să-și lingă laba lovită.

La jumătatea dimineții Billy Buck se întoarse și mai pregăti un sac pentru inhalație. Jody

urmări să vadă dacă poneiul își va reveni și acum, ca data trecută. Respirația i se curăță puțin, dar capul nu și-l mai ridică.

Sîmbăta trecu încet. Spre sfîrșitul după-amiezii Jody se duse în casă, își aduse așternuturile și își pregăti un culcuș în fîn. Nu ceru permisiunea nimănui. Din felul în care îl privi maică-sa, își dădu seama că i-ar fi dat voie să facă aproape orice. Peste noapte lăsă un felinar aprins atîrnat de o sîrmă deasupra boxei. Billy îi spusese să frece din cînd în cînd picioarele poneiului.

La ora nouă se stîrni vîntul și vui în jurul grajdului. Iar pe Jody îl apucă somnul, în ciuda îngrijorării. Se vîri sub pături și adormi, dar gemetele respirației poneiului îi răsunară în vis. Și auzi în somn niște izbituri repetate, care pînă la urmă îl treziră. Vîntul șuiera prin grajd. Jody sări în picioare și se uită înspre capătul șirului de boxe. Rafalele deschiseseră ușa grajdului și poneiul dispăruse.

Apucă felinarul și se repezi afară, în vijele, unde îl văzu pe Gabilan îndepărtîndu-se prin întuneric, tîrșîindu-și vlăguit picioarele, care i se mișcau încet și mecanic. Cînd Jody îl ajunse din urmă și îl apucă de șuvița din frunte, se lăsă mînat înapoi și dus în boxă. Gemea mai tare și pe nas îi ieșea un fluierat

puternic. După aceea Jody n-a mai adormit. Șuieratul poneiului deveni din ce în ce mai puternic și mai ascuțit.

Se bucură să-l vadă pe Billy Buck când se crăpă de ziuă. Billy se uită îndelung la ponei, ca și când nu l-ar mai fi văzut pînă atunci. Îi pipăi urechile și crupa.

— Jody, zise el, trebuie să fac ceva și n-o să vrei să te uiți. Fugi în casă o vreme.

Jody îl apucă aprig de braț.

— Doar n-ai de gînd să-l împuști?

Billy îl bătui ușor pe mîină.

— Nu. O să-i fac o găurică în trahee, ca să poată respira. Acum are nasul înfundat. Când se va face bine, o să punem un nasture de alamă în gaură, ca să respire normal.

Jody n-ar fi putut pleca nici dac-ar fi vrut. Era îngrozitor să vadă cum e tăiată pielea aia roșie, dar ar fi fost infinit mai rău să știe că era tăiată și el nu vede.

— Nu mă mișc de-aici, zise el cu amărăciune. Ești sigur că trebuie să faci așa ceva?

— Da, sînt sigur. Dacă stai, poți să-i ții capul. Numai dacă nu te îngreșează.

Cuțitul cel bun a fost scos din nou și a fost ascuțit la fel de atent ca și prima dată. Jody ținu capul poneiului ridicat și gîtul întins, în timp ce Billy pipăi în sus și în jos,